

(המשך מעמוד 25)

ועם הסתייגותי הנחרצת מסיגנון זה, הרי ההמונים הפלסטיניים הם השיון המגן על מנהיגיו בתוך המולדת ומחוצה לה מפני פעולות הרפתקניות. חשוב שהכוחות הרמבקים לפלג את השורות הפלסטיניות יידעו כי הכוחות הפטריוטיים הפלסטיניים מסוגלים בהחלט להגן על עצמם, ואף להגיב בתקיפות, אם יהיה בכך צורך.

● ההצהרות שנק' בעיתון "דהי מונד" הן עדיין נושא לחילוקי דעות מתמשכים עד היום. כתוצאה מכך נחשפת להתקפות עזות מן כמה כיוונים. אירגון אל-צאעיקה האשים אותך כבגידה ותבע להריגך. מהי תגובתך על כך?

האמת היא שאל-צאעיקה אינה יחידה בסוגה בעמדה זו. חבר לה, בתוך המחנה הפלסטיני, גם אירגון המפקדה הכללית (של אחמד ג'יבריל) ומחוקר למחנה הרפלטטיני — אברנידאל. אין זו הפעם הראשונה שאל-צאעיקה מבודדת את עצמה מאש"ף ומאירגונייה המהפכה הפלסטינית. דבר כזה כבר קרה בקיץ 1976.

(הערות "העולם הזה": הכוונה היא להתנהגות אירגון אל-צאעיקה הפרוסורי בימי הפלישה הסורית ללבנון, כאשר התלקחו הקיבות בין כוחות אש"ף ובין הצבא הסורי, אל-צאעיקה תמך אז בסור, וכתוצאה מכך נודה ובודד בקרב הפלסטינים בלבנון, שהתלכדו סביב פת"ח.)

זו בשיתוף-פעולה הדוק עם אירגוני הסירוב הפלסטיניים, המבקשים לחבל בכל מגע ישראלי-פלסטיני אשר אינו כפוף לשליטה הישראלית. הודעת-היגיון של רק"ח פורסמה תוך שעות בניטאון של חזירת-הסירוב בבירות.)

● שאלה אחרונה: אתה חי בשנים האחרונות בצל המוות כנגד דעותיך ופעילותיך. האינך חושש שמא יצדיח אחד הנפיונות להתנקש בחייך?

כבוד גדול הוא לאדם להקריב את עצמו למען עמו ואומתו. אם נגזר עלי להקריב את נפשי, הריני חוזר על דברי המשורר: "כאשר אפול, שלם עם עצמי, אחת היא לי / מהיכן יבוא מותי, ברצון האל." (הערות "העולם הזה": למעשה עומד סרטאוו בראש רשימת המועמדים להיבחר בידי הכנופיה של אברנידאל וגופים דומים. אומץ-ליבו מול איומים אלה, תוך סיכון יומיומי של חייו במשך שנים ארוכות, אחרי רציחת ידידו סעיד חמאמי ונציגים מתונים אחרים, הביא להצעת אורי אבנרי להעניק לו את פרס-נובל (שלום).

אחרי הראיון בשבועון הסעודי העניק סרטאוו עוד שורה של ראיונות לעיתונות העולמית, שבהם הוסיף לפרט ולגבש את עמדתו.

יתכן כי הראיון החשוב ביותר הוא זה שהופיע ביומון הפאריסאי "לה

סרטאוו (משמאל) עם דוכה אריאב * פרס נובל לשלום

קוטידיאן דה פאריז", ובו נשאל סרטאוו על "האמנה הפלסטינית" המובאת, בדרך כלל, על-ידי התעמולה הישראלית כחוכחה לרצון הפלסטינים להשמיד את ישראל ותושביה.

תשובת סרטאוו:

...בה בשעה שאני מכיר בכך שפלסטין היא מולדתי, עלי להביא בחשבון את המציאות הפוליטית ולהתמודד עימה בצור רה מציאותית.

כאשר קיבלנו (במועצה הלאומית ה-1 פלסטינית) ב-1977 את ההחלטה הדרגתית בהקמת מדינה פלסטינית בחלק משטח פלסטין, קבענו את עמדת-היסוד שלנו. החלטה זו מחייבת אותנו, וכל מי שבא ומצביע על הסעיף 19 של אמנת אש"ף, תוך השקתה ההחלטת משנת 1977, מוכיח בואת שהוא פועל מתוך כוונה רעה.

יתר על כן, אי-אפשר לזרוק על ראשי את האמנה שלנו, מבלי להזכיר את האמנה של תנועת-החרות, השוללת את עצם קיומי ואף את קיום המדינה הירדנית, למען "ארץ ישראל השלמה". מדוע מותר חים ביקורת רק על אמנת אש"ף, ולא על אמנת חרות? מדוע אין אומרים שיש לשוב את כל האמנות?

(הערות "העולם הזה": הרמז הכלול בפסק האחרון הוא מעניין ביותר. סרטאוו מציע כאן, בפעם הראשונה, הקשר שבין המאפשר את שינוי האמנה בנוא העת. בדברים שאמר על החלטת המועצה הלאומית הפלסטינית משנת 1977 נקבע, למעשה, שהיא מבטלת את סעיפי "האמנה הפלסטינית" השוללים הכרה בישראל ושלום עימה.)

● בעת הענקת פרס קרייסקי לשניהם.

הכלב הוביל לביתו - המישטרה

איחורה בחודש - האם יש

חשד מבוסס

נגד הסנדלר

שהורשע בנסיון

למעשה מגונה?

במפעל הנעליים של מחלף אלמליח, אביה של נאוה, ביקר כמה פעמים, במשך שבעת ימי האבל וגם אחריהם, בבית המישפחה השכולה. חוקרי-המישטרה הוא חינו בו, וכך התעורר חשדס כלפיו. הוא נעצר בסוף השבוע שעבר, ואחרי שביתו

רוצח

או יד יד?

נערך חיפוש יסודי, הוא הובא להארכת מעצר.

בבית-המישפט טען נציג המישטרה, פקד עמנואל גבאי, כי המישטרה לא חקרה את לוי לפני חודש, כאשר הכלב הגיע לביתו, כי "או לא חשדנו באיש, מכיוון שדובר אז בהיעדרות בלבד. באותו יום נערכו סריקות נרחבות בבתיים, ולא ידענו אז על הקשר של החשוד אל מישפחתה של הילדה." אך הוא לא הסביר מדוע לא חזרה המישטרה למקום, מייד כשהתברר שהפרשת היא רצינית יותר משעתי ריכו בתחילה.

גם סביב יחסיו של החשוד עם מישפחת הנרצחת ישנה אי-בהירות רבה. לפי גירסת המישטרה פטר אלמליח, לפני כמה חודשים, את לוי, בעיקבות סיכסוך שפרץ ביניהם והתנהגות אלימה של לוי. לאב המיוסר, לעומת זאת, יש גירסה שונה לחלוטין. הוא סיפר כי לוי עזב את הי עבודה מרצונו מסיבות בריאותיות, ללא כל ריב.

בני מישפחת אלמליח רואים בלוי ידיד, ומתייחסים בספקנות רבה לחשדות נגדו. הם מתקשים להאמין כי יתכן שהאיש שהיה מקורב אליהם, ואשר בא לנחמם בתקופתם הקשה ביותר, הוא אשר גרם לאסונום.

אך בני המישפחה אינם היחידים המתנהגים באיפוק. גם המישטרה עצמה אינה נחפזת להוציא מסקנות. מייד עם מעצרו של לוי הוציא מפקד מחוז תל-אביב, נציג אברהם תורגמן, הנחיות לצוות החקירה המיוחד (צ"ח) הווסק בפיענוח הפרשה. תורגמן, המפקח-אישית על מהלך הי חקירה, זכר את פרשת יורם ביכונסקי, שנחשד בזמנו ברצח החיילת רחל הלר. המישטרה הכריזה אז בתופים ובתוצאות כי נמצא בידיה הרוצח. כאשר התפוצץ לבסוף הבלון, והתברר כי ביכונסקי אינו הרוצח, עורר הדבר זעם וביקורת עזים על המישטרה. לכן החליט מפקד-המחוז לנקוט מדיניות נבונה, כדי למנוע גרימת עוול שלא לצורך לחשוד, אם יתברר לבסוף כי הוא חף מפשע.

ההילות המישטרה באה לידי ביטוי במיוחד בהודעות לעיתונות ובהצהרות תיהם של אנשי הצ"ח. "בשלב זה נחשב

כיצר יתכן שכלב הגיטוש המישטרה הוביל את השוטרים עד לביתו של החשוד, אך הוא לא נחקר במשך חודש?

לשאלה זו תצטרך המישטרה לספק תשובה. בין אם יתברר שדודי לוי, שנעצר לחמישה ימים בחשד שרצח את הילדה נאוה אלמליח, אכן קשור לפשע המזועזע ובין אם לאו, מאז מיקרה רצח אורון ירדן, שבו הצליח הרוצח, צבי גור, לחמוק יחד עם הכופר, מבין ידיהם של מאות שוטרים שארבו לו, לא עמדה המישטרה לפני שאלה תמוהה וקשה כל כך.

יום אחרי שנאוה נעלמה, לפני חודש, כבר הוליך כלב הגיטוש את השוטרים אל ביתו של לוי, ברחוב ארלוזורוב 21 בבתיים. הכלב, שבגדיה של נאוה נמסרו לו לריחוחו, נעצר בחצר הבית וסירב להמשיך ללכת. מאז חיפשה המישטרה במשך שבועות ארוכים את הרוצח בכל רחבי הארץ. מאות סוטי מין נבדקו ונחקרו. מיטב הכוחות המישטרתיים עסקו במצוד אחר מטורף כלשהו, שעשוי היה לבצע מעשה כה נחשב. אך דווקא את דיירי הבית, שבחצרו נעצר הכלב, לא בדקו החוקרים. הם הסתפקו בבירור סתמי אם מישחו מהדיריים, ביניהם לוי עצמו, ראה את נאוה.

לפני שמונה שנים הורשע לוי בן 58, בנסיון לבצע מעשה סדום בקטין. עברו הפלילי, כמו עבר פלילי של כל תושב בארץ, מופיע במחשב המישטרה. כל מה שהיתה המישטרה צריכה לעשות הוא לבדוק במחשב את עברם של דיירי אותו הבית. אילו נעשה הדבר לפני חודש, ואילו נערך אז חיפוש בביתו של לוי, היתה המישטרה מגלה זמן רב לפני כן, את מה שהעלתה רק עתה.

הפרשה תמוהה עוד יותר על רקע הי עובדה, שהמישטרה בדקה, במיסגרת הי חקירה, את רשימת כל האנשים שלהם עבר בעבירות מין. גם שמו של דודי לוי וכתובתו מופיעים ברשימה זו. כיצד ייתכן שאיש לא שם לב לכך, שהכתובת היא אותה הכתובת שאליה הוביל הכלב? האם ההסבר לכך טמון בחוסר תיאום בין הזרועות השונות שעסקו בחקירה? חוקרי המישטרה הגיעו אל החשוד לגמרי במיקרה. לוי, שעבד בעבר